

The Unseen San Francisco เอพพิโซด 1

วันนี้รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสมาแชร์ประสบการณ์เล็กๆน้อยๆเก็บมาจากการใช้ชีวิตที่นี่

เปลอแวบเดียวเราออกมาใช้ชีวิตนอกเมืองไทยเกินกว่าครึ่งชีวิตแล้วหรือเนี่ย ตอนนี้ลูกสาวคนโตอายุเกือบเท่าตอนที่เรามาใหม่ๆ พอจะเหมาได้ว่าตัวเองกลายเป็นคนท้องถิ่นคนหนึ่ง แม้ออนนี้จะเขยิบออกมาอยู่ด้านเหนือรอบนอกของซานฟรานฯ แต่ชีวิตก็ยังผูกพัน ข้ามไกลเดินเกทเข้าซานฟรานฯบ่อยๆ ธุระมั่ง เทียวเล่นหาของอร่อยกินมั่ง สมัยเรียน อพาร์ทเมนท์ที่เราอยู่ก็ติดดาวทาวน์ ดึกของมหาวิทยาลัยที่เรียนก็ตั้งกระจายกระจายไปทั่วดาวทาวน์ซานฟรานฯ เลิกเรียนกว่าจะกลับถึงบ้านได้ต้องเดินเฉไฉ window shopping นิดนึงเป็นนิสัย

อาทิตย์ที่ผ่านมา สามืออยากกินก๋วยเตี๋ยวเรือน้ำตกมาก ร้านประจำที่ต้องทำใจ เพราะมันตั้งอยู่ในย่านไมเคิลไฮล์ของซานฟรานฯ เรียกว่า Tenderloin District เจ้ากรรมวันนั้นไม่มีโชค เรื่องที่จอดรถ กว่าหาได้ก็เลยจากหน้าร้านไปไกล ลอดประตูปิดกระจกให้ดี ไม่ทิ้งของอะไรในรถให้เป็นที่ต้องตาใคร แม้กระทั่งสายเสียบโทรศัพท์มือถือก็มีวนเก็บซ่อนไว้ในกล่องข้างคนขับเรียบบร้อย ไม่ลืมหมุนลอร์ดเข้าหาฟุตบอล เพราะจอดอยู่บนทางชัน ไม่จันเกิดเบรคหลุด มันก็จะไหลตีโรวาบเก็บกวาดอะไรลงมาเป็นเพื่อนร่วมทางบ้างใครจะรู้ ไม่รวมถึงว่าอาจโดนใบสั่งด้วย เพราะเป็นกฎจราจรของที่นี่ว่าต้องหมุนลอร์ดเข้าฟุตบอลเมื่อใดที่จอดบนไหล่เขา วันนั้นเลยได้ทัวร์ Tenderloin ทางเท้าโดยมิได้ตั้งใจ Tenderloin District เป็นย่านที่ซานฟรานฯไม่ภูมิใจนัก เหมือนเด็กฝากที่ต้องยอมรับไว้อย่างปิดไม่ได้ ความยากจน เสื่อมโทรม มิจจาชีพ ยาเสพติด ไม่เข้าพวก ไม่เป็นที่ยอมรับ มันกองรวมกันที่นี่ สามสิบปีก่อนเป็นเช่นไร วันนี้ก็เป็นเช่นนั้น ดูจะแยกว่าเก่าด้วยซ้ำ ดีกรามบ้านช่องทรุดโทรม สีดีจางไปเหลือแต่เขม่าควันกับคราบฝุ่นที่เกาะกันหนาที่ขึ้นทุกวัน พอๆกับสภาพคนไร้บ้านที่เห็นเดินประปรายสองข้างถนน ดูห่อเหี่ยว สิ้นหวัง เป็นกระถงหลงทางที่ไม่มีทางออก แม้ความมั่งคั่งของซานฟรานฯจะพยายามแทรกเข้ามาเพื่อปรับปรุงเปลี่ยนโฉมยกระดับให้ Tenderloin ในรูปแบบต่างๆเช่น ร้านอาหาร (ยกตัวอย่าง ก๋วยเตี๋ยวเรือรสแซบของเราวันนี้) มุมกาแฟ ก็ฟัชชั่นเก๋ๆ แกลเลอรี่แสดงงานศิลปะ ฯลฯ Tenderloin ก็ยังไม่พร้อมหลักทางให้ ดังจะเห็นได้จากภาพร้านอาหารต่างๆที่มีคนยืนต่อแถวรอโต๊ะตั้งอยู่ไม่ไกลจากโรงทานแจกอาหารฟรีให้คนยากจน กลายเป็นเรื่องปกติ ชุมประตุทางเข้าดีกบางแห่งก็มีคนยึดเอาเป็นห้องนอน บ้านก็ไม่มี สุขภาพก็ไม่ให้ ที่ไม่นั่งรถเข็นก็เดินโซซัดโซเซ ที่ดูภายนอกโอเค แต่ล่องลอยไร้จุดหมายเหมือนอยู่อีกโลกก็มีไม่น้อย เราสองคนและอีกหลายๆคนที่มั่งมันดันหวังหาของอร่อยกินริบๆเดินไม่พยายามสบตาใคร ระมัดระวังไม่ก้าวข้ามพื้นที่ส่วนตัวเขา และไม่เปลอเหยียบกองขี้หมาที่มีทั้งกองเล็ก กองใหญ่ เกินไซส์หมา วางเป็นกับดักตลอดเส้นทาง โชคดีตรงที่ซานฟรานฯยังมีกฎให้ใส่หน้ากากเวลาเข้าตัวอาคาร เราก็ควักเอามาใส่ตั้งแต่ออกจากรถเลย เพราะกลิ่นฉี่แรงมาก กลิ่นฉี่ในซานฟรานฯมีชื่อเสียงระดับเดียวกับหมอกในซานฟรานฯ ถึงขนาดมีคนเสนอสีทาตีแบบพิเศษที่เมื่อโดนของเหลวกระแทบ aka.ฉี่ ก็จะไม่กระเด็นกลับไปไปที่ที่มาของมัน ฟังดูดีแต่สงสัยโปรเจกต์นี้ทำจะลมนานแล้วเพราะวันนี้กลิ่นยังแสบจมูกเหมือนเดิม

ซานฟรานฯ คงเหมือนหัวหน้าสง ใน
เรื่อง Hometown Cha Cha Cha รูป
หล่อ เก่งทุกอย่าง คนรักทั้งหมู่บ้าน แต่ก็
ยังมีปมชีวิตที่แอบซ่อนโผล่ออกมาหลอน
อยู่เนืองๆ เจกเช่น Tenderloin เป็นปม
หลอนของซานฟรานซิสโก ต่อให้มี
สะพานโกลเดนเกตเป็นวิวร้อยล้าน เป็น
ที่ปักหมุดของนักท่องเที่ยวมืออาชีพ มี
บ้านสวยๆแพงๆ เรียงรายกันบนภูเขา มี
รายได้หมุนเวียนมหาศาลจากธุรกิจของ
บริษัทต่างๆ ที่แจ่งเกิดกันที่นี่หลายเจ้า
เช่น Google, Uber, Twitter, Yelp, etc.
ทำให้ให้ค่าครองชีพที่นี่สูงมาก

อพาร์ทเมนต์ หนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องน้ำ

เริ่มต้นที่ประมาณ \$850,000.00 เพื่อนคนนึงเคยพูดว่า คนที่อยู่ซานฟรานฯได้ ถ้าไม่ใช่ทนายก็ต้อง
เป็นโจร (เอ หรือว่าทนายกับโจรอาชีพเดียวกัน???) แต่ทำไมปัญหาเรื่องคนไร้บ้านจึงดูแลไม่ได้
พูดไปแล้วเหมือนปัญหาโรคแตก เหมือนถามตัวเองว่าเย็นนี้จะกินไรดี ทั้งที่เพิ่งจ่ายกับข้าวเต็มตู้เย็น
พรุ่งนี้ ค่าถามเดียวกันก็วนกลับมาใหม่ ปัญหาคนไร้บ้านที่นี่โตขึ้นทุกวัน ช่องว่างระหว่างคนรวยกับ
คนจนขยายกว้างขึ้นเรื่อยๆ คนไร้บ้านที่ซานฟรานฯมีทั้งที่เจอปัญหาเศรษฐกิจ ค่าครองชีพแพง ราย
ได้ไม่สมดุลกัน พอโดนฤทธิ์โควิดซ้ำเข้าไปอีก งานที่เคยทำ หายวับไปกับตา ประชากรไร้บ้านจึง
เพิ่มขึ้นอย่างน่าตกใจ ยิ่งเมื่อรวมกับทหารที่บาดเจ็บทั้งกายและใจจากสงครามที่อเมริกาเข้าร่วมและ
แพ้ทุกนัด ว่ากันตั้งแต่สงครามเวียดนามด้วยอิรัก และ อัฟกานิสถาน รุ่นเก่าเริ่มตายจากไป
ทหารผ่านศึกยุคถัดมาก็ช่วยเติมจำนวนให้ ไม่ว่าจะทางรัฐจะให้ความช่วยเหลืออย่างไร ก็ดูเหมือนเท
น้ำลงบ่อทราย เป็นอภิมหาภัยโพรเจกที่ต้องระดมทรัพยากรทุกอย่าง ทั้งบุคคลากร ทรัพย์
ปัญญา และที่สำคัญความเมตตาอย่างมากๆ มันกลายเป็นบริการที่ต้องง้อคนมาใช้ คนให้เขามี แต่กฎ
เกณฑ์ในการให้ก็มีมากมายไม่ลงตัว ไม่ตอบคำถามทุกโจทย์ แกรมคนไร้บ้านอพยพมาจากท้องถิ่นอื่น
มาเพิ่มจำนวนให้อีก เพราะคนแถว Bay Area (อีกชื่อหนึ่งของซานฟรานฯและเมืองรอบๆ) นี้ เป็นที่
เลื่องลือว่าเป็นพวกหัวก้าวหน้า มีความคิดเสรีนิยม และอะลุ่มอล่วย มากกว่าที่อื่น ผู้ว่าบางรัฐถึงกับ
แจกตัวฟรีเที่ยวเดียวให้คนไร้บ้านของเขาไปซานฟรานฯเลยทีเดียวน คุยกับหนึ่ง(ณัฐจรรย์) หนึ่งก็ว่าที่
ซีแอตเติ้ลก็ปัญหาเดียวกัน เพราะคาแรคเตอร์ของซีแอตเติ้ลคล้ายคลึงกับซานฟรานฯมาก ที่ซาน
ฟรานฯนี้ ตำรวจไม่ไล่จับคนไร้บ้าน เพราะการไม่มีบ้านไม่ถือว่าเป็นอาชญากรรม ไม่ได้ทำผิดกฎ
หมาย ขอเข้าไปปักหลักหน้าร้านใครละกัน ทุกอย่างก็ยังมีเส้นใต้ขีดไว้ ห้ามล้ำเส้น ดังนั้น
นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่คงไม่รู้หรือกว่า Tenderloin District นี้อยู่ห่างจากดาวทาวน์แหล่งช้อปปิ้งที่มี
แต่ร้านแบรนด์เนมอย่าง กุชชี หลุยส์วิตตอง แอร์เมส ทิฟฟานี่ ฯลฯ ไปไม่กี่บล็อกเอง แต่ต่างกัน
ราวกับเหมือนอยู่กันคนละซีกโลก

การเล่นชกกระเเย่ระหว่างทีม Tenderloin กับ ทีมที่เหลือของซานฟรานฯยังเข้มข้น สังครามที่เห็น
วันนั้นมาเดือนความไม่แน่นอนของชีวิต ขึ้นได้ก็ลงได้ トラบใดที่ยังไม่ถอดใจ ช่วยเหลือกันไป สัก
วันหนึ่งข้างหน้า Tenderloin อาจได้เป็นนางเอกของซานฟรานฯมั้งใครจะรู้.....